

No 4. līdz 9.martam projekta "Comenius A.R.T.E." ietvaros notika tikšanās Itālijā - Alatri.
Protams, piedalījās arī mūsu skolas delegācija - 12. klašu skolnieces **Anna Bērziņa, Līva Lazdiņa, Madara Ungere, Krista Asmusa**

un

Kitija Krilova

, kā arī

skolotājas Ingūna Kalniņa

un

Līvija Reinberga

04.03.13. – pirmdiena (Anna)

No rīta pamodos priecīgi satraukta, jo ilgi gaidītais projekta ARTE brauciens uz Itāliju bija klāt. Pulksten 10:30 no skolas devāmies uz lidostu, lai jau 14:15 lidotu uz Romu.

Romas lidostā piezemējamies pēcpusdienā. Pirmā patīkamā lieta – spoža saule un + 15°C. Arī turpat pie lidostas augošās palmas tikai palīdzēja nostiprināt siltuma izjūtu. Jau no paša sākuma radās sajūta, ka itāļi nebūt nav steidzīga tauta. No lidostas uz Romas centru devāmies ar autobusu. Brauciens ilga apmēram stundu, un jau pa ceļam varējām lieliski izbaudīt un apskatīt Romas arhitektūru un pavisam atšķirīgo satiksmi un braukšanas stilu. Satiksmē dominē mazās Smart mašīnītes un motorollerī, kā arī valda vien pašiem itāļiem izprotams haoss. :D Lieliska sajūta mani pārņēma tad, kad es vienkārši braucu, vēroju pa logu ainavas un pēkšņi skatam pavērās Kolizejs visā savā krāšņumā. Tas tiešām bija neticami - ieraudzīt to, ko jau sen vēlējos skatīt pašas acīm!

Kad autobuss nonāca Romas centrā, mēs aizgājām uz pavisam netālo hosteli, kur nolikām somas un devāmies skaistā Romas izpētē jau pa tumsu. Izrādās, ka Roma tumsā ir ne mazāk skaista kā dienā, jo katra kaut nedaudz ievēribas cienīga ēka, skulptūra vai strūklaka ir skaisti izgaismota. Jau pirmajā pusstundā sapratām, ka būtībā ikviena ēka ir ar kaut ko ievērojama, katrai ēkai bija sava rozīnīte! Sapratām arī to, ka, ja reiz Romā kaut kas tika būvēts, tad tas noteikti nevarēja būt mazs. Nepārspīlējot – visas senās ēkas ir vienkārši grandiozas savos izmēros! Tomēr īpašu ievēribu mēs pievērsām klasiskajiem tūristu apskates objektiem, piemēram, Venēcijas laukumam, Panteonam, Spāņu kāpnēm un Trevi strūklakai.

Protams, devāmies arī uz kādu skaistu picēriju, kur nobaudījām īstu itāļu picu. Mēs ēdām 3 veidu picas, kuras pavisam noteikti atšķīrās no Latvijā ēstajām. Nepamanīta nevarēja palikt nesamākslotā itāļu viesmīlība un draudzīgums. Jauki, ka arī saldējuma kafejnīcas, gan lielas, gan mazas, ir sastopamas ļoti bieži. Mēs izvēlējamies kādu saldējuma bodīti ar ārkārtīgi

atraktīvu un draudzīgu pārdevēju. Tomēr no tur esošajiem ~ 30 saldējumu veidiem izvēlēties bija ļoti, ļoti grūti. Taču nav šaubu – saldējums tur ir visgardākais, kādu jebkad biju ēdusi! Vēlāk „uzdūrāmies” saldējuma kafejnīcai ar 180 saldējuma veidiem...

Pastaigā pa Romu pavadījām daudzas stundas, tomēr nogurumu sajust nevarēja vispār! Dodoties atpakaļ uz hosteli, gājām pa ielu, kurai abās pusēs bija sastādīti mandarīnu koki, kuri bija pilni ar lieliem, skaistiem augļiem. Bija ārkārtīgi žēl tā vienkārši paiet tiem garām. Tāpēc, kā jau praktiskās latvietes būdamas, atradām veidu, kā tikt mandarīniem klāt. Tie bija ļoti, ļoti, ļoti skābi un sulīgi. Tomēr apziņa, ka tu ēd mandarīnu, kurš ir svaigi norauts no koka pašā Romas centrā, to padarīja ārkārtīgi gardu un baudāmu.

Hostelī ieradāmies nedaudz pēc pusnakts. Tad sekoja naksnīgas sarunas un salds miegs līdz pat rītam.

05.03.13 - otrdiena (Krista)

Rīts sākās mierīgs: ar pamošanos mūsu jaukajā viesnīcas istabiņā, bet, protams, modinātāju, kas bija iestatīts uz pulksten 7, atliekot par kādu pusstundu. Tomēr pēc ilgās cīņas ar miegu sākām savu otro dienu Itālijā ar dušu, brokastīm un dienas plānu kopsavilkumu. Tātad - mūsu plānos bija apskatīt vēl vienu valstiņu bez Itālijas – Vatikānu, kā arī pēc tam doties atpakaļ uz Romas centru, lai izstaigātu visu Kolizeju.

Somas tika sakārtotas, tās mēs atstājām turpat viesnīcā, un vēl viena gara, skaista diena varēja sākties. Lai dotos uz Vatikānu, kāpām autobusā, kas mūs aizveda, precīzāk, no kura mēs izkāpām vienu pieturu par vēlu, bet tas nekas. Tā ir viena no daudzajām lieliskajām lietām Romā – tas, ka, lai cik tālu tev būtu jāiet, tev nebūs garlaicīgi, jo visu laiku ir, uz ko skatīties, ir, ko baudīt, kaut vai tāpat staigājot pa Romas ielām. Tāpēc mierīgi devāmies atpakaļ, meklējot galveno ieeju Vatikānā. Protams, to mēs veiksmīgi atradām, tāpēc varējām, nekavējot laiku, iet baudīt Vatikāna īpašo atmosfēru. Sekoja arī ļoti ilga gājiens augšā uz Svētā Pētera bazilikas kupolu. Kāpšana bija ļoti nogurdinoša, bailīga, tomēr, tiekot pašā augšā un redzot skatus no turienes, sapratu, ka viss kāpiens bija to vērts. Laiks paskrēja nemanot, tāpēc drīz jau bija jādodas tālāk uz otru lielo paredzēto apskates objektu, tomēr pirms pašas promiešanas vēl bija jāpaspēj uz mājām nosūtīt pastkarte ar Vatikāna pasta zīmogu. (Tiesa, uz Koknesi pastkarte gan atceļoja ar nelielu nokavēšanos.)

Ja es teiktu, ka gribēju ātrāk doties prom no Vatikāna, es melotu, jo Vatikānam tiešām ir īpatnēja aura, kas liek vēlēties tur uzkavēties kaut vēl nedaudz. Tomēr - kas jādara, jādara, jo laiks nestāv uz vietas, un drīz mēs jau bijām autobusa pieturā, mēģinot saprast, cik tālu un ar kuru autobusu mums tālāk jābrauc. Tā kā mums bija palaimējies ar mūsu grupiņas saliedētību un apķērību, ātri vien aptvērām, uz kurieni mums tālāk jādodas, un nepagāja pat ne stunda, kad jau ar smaidu sejā taisījām grupiņas kopbildi pie paša Kolizeja.

Sajūtas – neaprakstāmas! Neticami šķiet, ka patiesi atrodi vietā, par ko ir tik daudz dzirdēts gan skolā, gan ārpus skolas, vietā, par kuru stāsta gadsimtiem senus stāstus. Un tur nu mēs stāvējām. Tomēr, teikšu atklāti, šīs vienreizējās sajūtas pazuda pēc tam, kad bijām nolēmušas doties Kolizeju apskatīt arī no iekšpuses. Var jau būt, ka pie vainas bija laika apstākļi vai mana nespēja iztēloties tos visus aprakstītos notikumus reāli risināties tajā vietā, kur atrados, bet Kolizejs no iekšpuses manī neradīja tādas sajūtas, kādas biju gaidījusi, atrodoties tā ārpusē.

Pēc Kolizeja sekoja mūsu brīvais laiks, kad nolēmām caur netālu esošajām drupām doties atpakaļ uz viesnīcu, izmetot vēl pēdējo līkumu pa Romas pilsētu. Tomēr viss nebija tik vienkārši, kā varētu šķist. Šis iepriekš minētās drupas aizņēma lielāku platību, nekā no sākuma varējām iedomāties, turklāt teritorija bija nožogota, kas nozīmē, ka bija tikai dažas konkrētas vietas, pa kurām varēja izklūt ārā. Tiesa, to mēs uzzinājām tikai pēc kādas stundas, ko pavadījām, klīstot pa šo drupu teritoriju.

Tomēr viss ir labs, kas labi beidzies, un arī mūsu izejas meklējumi beidzās veiksmīgi. Tiesa, tajā brīdī jau jutāties pārgurušas, jo Romai ir vēl kāda īpatnība – tā šķiet tik ļoti atšķirīga no pierastās ikdienas Latvijā, ka viss, kas ir Romā, liekas kaut kas ievēribas cienīgs. Šis faktors atsevišķas mūsu grupiņas meitenes bija teju vai iavedis ārprātā, jo, kad puse dienas bija aizvadīta Romas apskates objektos, radās sajūta, ka tur visa kā ir par daudz un mūsu smadzenes vienkārši nespēj to aptvert.

Taisnība jau vien ir, pārmaiņas ir vajadzīgas, tieši tāpēc šī pārpilnības sajūta bija nepieciešama, lai pēc tam jau pēcpusdienā varētu mierīgu sirdi doties tālāk uz pilsētu, kur norisinājās paša projekta konference, – Alatri.

Stacijā veiksmīgi un laikus nokļuvām, vilcienu sagaidījām ar domu tajā nedaudz pagulēt, tomēr, iekāpjot vagonā, sapratām, ka, pat ļoti gribēdams, neviens nevarētu tur atgulties, jo te nu salīdzinājums ar siļķēm mucā bija tieši laikā.

Lai vai kāds būtu bijis ceļš, pēc kādas pusotras stundas bijām Alatri pilsētai tuvākajā vilciena stacijā, no kuras uz pašu Alatri bija jābrauc kādu pusstundu. Vēl pirms visu kopīgās tikšanās skolā paspējām aizbraukt līdz mūsu katras itāļu mājām, nolikt somas, ieturēt pirmās vakariņas itāļu ģimenē. Pēc vakariņām devāmies uz iepriekš pieminēto kopīgo tikšanos, kurā katras valsts pārstāvji prezentēja sevi un savu valsti. Pasākums bija diezgan muzikāls, kas, manuprāt, visam piešķīra tādu kā odziņu, jo, neskatoties uz to, ka fiziski jutos pārgurusi un biju gatava aizmigt turpat uz vietas, itāļu vadītais pirmā vakara pasākums tiešām spēja piesaistīt un noturēt manu interesi līdz pašām beigām. Par to itāļiem liels paldies!

06.03.13 – trešdiena (Kitija)

Pirmais rīts, kad pamostos savas uzņēmējas Džordžas mājās. Vispilgtāk atceros rītu, kad braucām uz skolu – visapkārt kalni, braucām stāvus lejup, tas lika manām ausīm aizkrist, bet par to neuztraucos, izbaudīju skatu.

Skolā rādījām savus sagatavotos mājas darbus par dažādiem arhitektūras stiliem Latvijā. Bija interesanti salīdzināt, kā ir pie mums un kā ir citās valstīs! Vēlāk sadalījāmies internacionālās

darba grupās. Es biju grupā ar nosaukumu „19. gadsimta buržuāzijas māja”. Manuprāt, manā grupā bija ļoti viegli strādāt, jo, lai gan grupas nosaukums biedēja, visi bijām atraisīti sarunām, tāpēc sākām ar iepazīšanos.

Pēc neilga laiciņa pa grupām devāmies uz vienu mācību stundu. Interesanti, ka man tā bija filozofija. Kāpēc? Tāpēc, ka šāds mācību priekšmets man nekad nav bijis Stundas tēma bija par Frīdriha Nīčes teorijām, to mēs sapratām, jo nedaudz tika tulkots arī angliski.. Skolotājs ar bērniem runāja itāliski, tāpēc bija laiks pavērot klases iekārtojumu - telpa bija ļoti šaura, maza, griesti augsti, nelikās mājīgi. Skolēni bija tikai 9, bet stundā ar interesi piedalījās visi.

Tālāk devāmies strādāt grupās, domāt - kā lai prezentējam savu mājas tipu. Izdomājām, ka taisīsim video ar ideju – kā cilvēki dzīvo šādās mājās.

Šajā dienā bija paredzēta ekskursija, lai iepazītos ar Alatri vēsturi, bet, tā kā stipri lija, ekskursija tika „izspēlēta” iekštelpās. Es gan šo izrādi neredzēju, lietuss dēļ aizkavējāmies pie Lorencos, jo tur pusdienojām. Ļoti daudz atkal ēdām! Lietus nemitējās, tāpēc uz skolu mūs atveda. Turpinājām strādāt grupās.

Vakariņas bija neparastas, jo atkal bija daudz jāēd, ciemos bija arī daudzi citi uzņēmēji ar viesiem, Džordžas draugi, latviešu meitenes arī bija. Nekad nebiju tik daudz ēdusi kā šajā vakarā! Kad paēdām, itāļi mums mācīja dažādus vārdus, tāpat darījām arī mēs, pārējie. Smiekliem pilns vakars !

Tā kā šis ir mans pēdējais gads projektā, šo tikšanās reizi es izbaudīju pilnībā – gan itāļu viesmīlību un nepierasto mīlumu pret visiem, gan kalnu burvību, kā arī ēdienu kalnus ! J Par šādu iespēju noteikti jāpateicas skolotājām Līvijai un Ingunai !

07.03.13 - ceturtdiena (Madara U.)

Lai arī no rīta lija, visiem bija jauks garastāvoklis, un katrs no šīs dienas gaidīja jaunus iesaistītos, pozitīvas emocijas un cerēja, ka lietus pāries!

Rīta cēlienā bija paredzēts darbs internacionālajās grupās, lai varētu turpināt strādāt pie prezentācijas, jo noslēguma pasākums vairs nebija aiz kalniem. Katrā grupā noritēja aktīva darbošanās: vieni zīmēja dekorācijas skečam, citi uzņēma videomateriālu vai mēģināja deju

soļus - tātad pavisam nopietni gatavojās, lai jau nākošajā dienā parādītu savu veikumu arī pārējiem. Tad, protams, neiztrūkstošs bija starpbrīdis, kur visi tika aicināti cienāties ar sviestmaizēm un kādu dzērienu, lai būtu spēks doties ekskursijā uz Neapoli, kā bija paredzēts dienas turpinājumā.

Visi sakāpām divos autobusus un devāmies ceļā uz skaisto Neapoli, kuru, par spīti lietutiņam, pavisam viegli varēja iedomāties kā kūrorta pilsētu saulainā vasaras dienā.

Līkumojot pa šaurajām ieliņām, beidzot nonācām galamērķī – Neapoles mākslas muzejā, kas iekārtots Burbonu pilī. No ārpuses to vērojot, rodas sajūta kā filmās – palmas un fonā milzīga, grezna pils ar plašu piebraucamo ceļu.

Muzejā bija apskatāmas dažādas 13. – 18. gs. gleznas (piemētam, Rafaela, Ticianas gleznotās), dažas telpas iekārtotas 18.gs. stilā. Jāsaka gan, ka vienam piegājienam bija pārāk daudz viena stila un tematikas gleznu, kas samērā drīz apnika, taču arī šāda pieredze bija vajadzīga.

Par laimi, kad iznācām no muzeja, lietus bija mitējies. Pēc muzeja ekspozīcijas apskates mums tika dots brīvais laiks, lai aplūkotu Neapolē to, kas interesē mums pašiem, vai vienkārši paklīstu pa iepirkšanās ielas veikaliņiem.

Kad pirkumi bija somās un Neapole nedaudz apskatīta, devāmies un picēriju, lai kopīgi nobaudītu īstenu itāļu picu. Tā kā katram bija paredzēta vesela pica, tad „nepieredzējušiem” bija grūti to visu apēst, lai arī garšoja ļoti. Turklāt - kur vēl labāk vedas jautras sarunas, ja ne jaukā itāļi picērijā ar krietnu picas šķīvi priekšā?

Tā nu pēc vakariņām atgriezāmies Alatri, lai dotos pie miera, jo diena bija bijusi gara un notikumiem bagāta, turklāt vajadzēja uzkrāt spēkus jaunai dienai!

08.03.13 – 09.03.13 - piektdiena un sestdiena (Līva)

Laiks bija paskrējis neiedomājami ātri, un bija pienākusi pēdējā diena Alatri. Toties vēl tik daudz darāmā! No rīta vēl steidzām pabeigt pēdējos darbus grupās, un arī piektdienā atkārtoti sastapāmies ar mums nesaprotamo (vāciešiem pat neizturamo) itāļu neorganizētību, kas pavadīja jebkurus grafikus visas nedēļas garumā. Laikam tiešām nevar visu gribēt – lai arī cik itāļi būtu viesmīļi un patīkami, un arī talantīgi tajā, ko no sirds dara, tomēr tehnika un iekļaušanās termiņos viņus neuztrauc. Bet, lai vai kā, nav vajadzības raizēties, sagatavotos grupu darbus (ar mazākām vai lielākām tehniskām problēmām) godam prezentēja visas grupas.

Godīgi sakot, tas vienmēr šķiet pārsteidzoši, kā divu triju dienu laikā no pilnīgas nulles katra grupa ir spējusi vienoties un izveidot neatkārtojamu prezentāciju gan video formātā, gan tēlojot „dzīvajā.” Pēc prezentācijām – kopsavilkums, bet pēcvārds tika dots mums – latvietēm –, jo jau aprīlī tikšanās reize notiks Latvijā, Koknesē, tāpēc parādījām savu sagatavoto mājas darbu.

Kā vienmēr pēc grupu darbu prezentācijām, gaisā var just satrauktu prieku un nelielas skumjas, ka viss tik ātri tuvojas finišam. Bet priekšā vēl bija visas piektdienas pēcpusdiena, vakars un pat nakts, lai izbaudītu Alatri un itāļu viesmīlību. Man personīgi liels pārsteigums bija fakts, ka 8. marts arī itāļiem ir Sieviešu diena, un biju neizsakāmi priecīga, ka biju iekļauta kompānijā, kura pēc visiem darbiem devās pie kāda itāļu grupas dalībnieka, lai projektā iesaistītie itāļu puisi sagatavotu vairākus ēdienus (kas itāļiem ir pilnīgi normāli) īpaši mums, meitenēm. Vakariņas divu stundu garumā, jautras spēles un vakara pastaiga pa Alatri šaurajām ieliņām noslēdza dienu.

Vakarā mūs sagaidīja lieliska ballīte skolas aulā, kad mūziku spēlēja vietējie itāļi un projekta dalībnieki. Lai vai kā – itāļi prot ballēties, un jāatzīst, ka tik lieliski, līdz pilnīgam spēku izsīkumam, nebiju izdejojusies sen. Un to varētu apgalvot gandrīz visi, pat skolotāji, kas arī iesaistījās dejās. Spožās zibspuldzes, smaidi un apskāvienu - itāļi bija neviltoti visā, ko darīja, un arī man vakara gaitā piezagās skumjas, ka jāpamet skaistā Itālija un jābeidzas šai tikšanās reizei ar projekta dalībniekiem no pārējām valstīm.

Tomēr laiks rit nepielūdzami, nakts bija īsa, un jau deviņos no rīta kopā ar Nīderlandes pārstāvjiem devāmies tiešā ceļā uz Romu. Par laimi (vai - par nelaimi), pēc gandrīz nedēļu ilgstošā lietus sestdienas rīts bija saulains un skaists. Virs Romas lidostas pacēlāmies, kad pilsētā bija +20 grādi, un devāmies uz savām mīļajām mājām un -20 grādiem.

Itāļiem tā vēl bija ziema, bet mums, latvietēm, tā bija lieliska gandrīz nedēļu ilga būšana pavasarī ar patīkamiem cilvēkiem, skaistiem dabas skatiem un atmiņās paliekošiem pasākumiem.